

R.M. Mc Cheyne

HET HUISGEZIN TE BETHANIE (4e gedeelte)

„Jezus dan, gekomen zijnde, vond dat hij nu vier dagen in het graf geweest was. Bethanië nu was nabij Jeruzalem, omtrent vijftien stadiën van daar. En velen uit de Joden waren gekomen tot Martha en Maria, opdat zij haar vertroosten zouden over haar broeder. Martha dan, als zij hoorde, dat Jezus kwam, ging Hem tegemoet; doch Maria bleef in huis zitten. Zo zeide Martha dan tot Jezus: Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven: maar ook nu weet ik, dat alles, wat Gij van God begeren zult, God U het geven zal. Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal weder opstaan. Martha zei tot Hem: ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatste dage. Jezus zei tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid. Geloof gij dat? Zij zeide tot Hem: Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zone Gods, die in de wereld komen zou.” (Joh. 11 : 17-27)

I. Ziet, hoe Christus alle omstandigheden bestuurt tot Zijn eigen verheerlijking.

Toen Christus eens een mens, die doof en stom was, genezen had, riep de menigte: „Hij heeft alles wel gedaan.” Dit mag terecht gezegd worden van Jezus Christus: „Hij is het hoofd aller dingen in de gemeente.” Hij, die gestorven is, om ons te verlossen van de hel, leeft om alles te doen medewerken ons ten goede. Hij geneest de gebrokenen van harte, en verbindt hun wonden. „Hij telt het getal van de sterren. Hij noemt ze alle bij name.” Dezelfde hand, die voor ons aan het kruis genageld werd, bestuurt de sterren Arcturus en de Pleyaden, en leidt de zon op haar baan, alles om onzentwil. Hiervan hebben wij nu een treffend voorbeeld voor ons,

1. In die tijd. „Hij vond dat hij nu vier dagen in het graf geweest was.” (vs. 17). Wij zagen dat Jezus, horende dat Lazarus ziek was, nog twee dagen bleef in de plaats waar hij Zich bevond. Dan verliet Hij langzaam en rustig de stille dalen van het gebergte Gilead, en de Jordaan overstekende, kwam Hij de vierde dag in het vlek Bethanië. De belommerde bergkloven van de Olijfberg hadden een somber voorkomen. Het dorp was zwijgend en stil; voor de deur van Lazarus' woning zat wellicht een groep rouwklagers. Jezus en de discipelen vertoefden een weinig kort voor het dorp, als wilden zij geen indruk maken op het toneel van diepe smart. Een dorpeling, die voorbij gaat, verhaalt hun eindelijk, dat Lazarus dood is, en dat het reeds de vierde dag is, sedert hij in de koude rotsachtige grafstede rust. De discipelen zien elkander met verbazing aan. Sedert

vier dagen dood! Waarom heeft onze Meester vertoefd? Waarom heeft Hij twee dagen aan de andere kant van de Jordaan verloren? Ook de zusters meenden, dat Jezus te laat kwam: „Waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” De Joden waren ook verwonderd. Jezus was nochtans ter rechter tijd gekomen. Was Hij later gekomen de eerste indruk zou voorbij geweest zijn de dood van Lazarus zou vergeten zijn in de maalstroom van de wereld. Wij vergeten de doden zo spoedig. Was Hij eerder gekomen, men had niet geweten dat Lazarus dood was. Hij kwam ter rechter tijd. Hij beschikt alles tot Zijn verheerlijking, Hij doet alles wel.

2. In de plaats: Bethanië was nabij Jeruzalem (vs. 18). De plaats van dit wonderwerk van de genade was ook met oneindige wijsheid gekozen, Bethanië was een afgelegen vlek, in een lommerrijke verborgen bergkloof, verwijderd van het gevoel en de drukte van de stad; zodat Christus Zich hier mocht overgeven aan de zachte aandoeningen van medelijden en liefde, mocht wenen en zuchten, hetgeen Hij niet had kunnen doen in het gewoel ener sterk bevolkte stad. En toch was Bethanië nabij Jeruzalem, omstreeks vijftien stadiën, of twee mijlen, zodat vele Joden als getuigen tegenwoordig waren. En het gerucht liep in weinige uren tot aan de hoofdstad, en verspreidde zich over geheel Jeruzalem en Judea. Was het in een afgelegen hoek geschied, dan zouden de mensen er over gespot en het ontkend hebben. Maar het geschiedde op een half uur afstand van Jeruzalem, zodat allen van de waarheid overtuigd konden worden. Christus kiest met wijsheid de geschikte plaats om Zijn wonderen te verrichten, alles opdat Zijn naam verheerlijkt wordt. Hij kiest de plaats voor het breken van de albasten fles, opdat de geur van de zalf het wijdst verspreid wordt.

3. In de getuigen: „Velen uit de Joden.” (vs. 19). Uit vs. 45, 46 zien wij, dat het gezelschap in het geheel niet alleen uit vrienden van Christus bestond. Wellicht waren zij niet gekomen, indien zij geweten hadden, dat Christus er was. Maar het waren de vrienden van Martha en Maria, en al konden zij zich niet verenigen met haar ernst, toch wilden zij niet nalaten haar te bezoeken in de ure van droefheid, om haar zoveel mogelijk te vertroosten. Zo is het met de wereld. Er is veel natuurlijke vriendelijkheid in het hart van wereldse mensen. Christus wist dit, en koos daarom deze tijd om te komen. Ja, mijn vrienden, wat Hij doet, is welgedaan. Dikwijls verwondert ge u, ja, u murmureert over de weg, die Hij u geleidt. Weet, dat als u de Zijne bent, Hij alles zal doen medewerken ten goede, en tot Zijn eigen eer. Oefent u op Hem te vertrouwen in het duister, in de duistere wegen van de Voorzienigheid, onder het smartelijkst wachten. Wacht op Hem. „Het is goed dat men hope, en stille zij op het heil des Heeren.” Hij is goed degenen, die Hem verwachten.

II. Zie hier de zwakke in 't geloof.

Jezus en Zijn discipelen hadden zich kort voor het vlek opgehouden, onder de schaduw van een boom. Maar weldra vernam Martha, dat de Verlosser gekomen was. Dadelijk snelt zij Hem tegemoet. O, wie beschrijft ons de liefde en het medegevoel, dat uit Zijn oog sprak de heilige rust op Zijn voorhoofd de tederheid die van Zijn lippen vloeide! Hij was de Roos van Saron en de Lelie van de dalen. Zijn aanblik doet Martha evenwel niet verstommen. Zij barst uit in de hartstochtelijke uitroep: „Heere! Waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” Merk op:

1. Haar aanmatiging: „Waart u hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven.” Hoe wist zij dat? Op welke belofte in de Bijbel grondde zich deze verwachting? God heeft

beloofd, dat het de Zijnen nimmer ontbreken zal aan brood, aan niets dat goed is; dat Hij in al hun behoeften zal voorzien, dat zij nooit zullen omkomen, dat Hij bij hen zijn zal in de ure van de beproeving. Maar nergens heeft Hij beloofd, dat zij niet sterven zullen. Integendeel, „Israël moest sterven.” David bad: „Maak mij bekend mijn einde, en de mate mijner dagen!” En Job: „Ik zal toch in van de eeuwigheid niet leven.”

2. Haar beperking van Christus. „Waart Gij hier geweest.” „Waarom? Ben Ik een God van nabij, en niet van verre? „Is Mijn arm verkort, dat Hij niet verlossen kan?” Zij dacht niet aan de hoofzman te Kapernaüm: „Ik ben niet waardig, dat u onder mijn dak zou inkomen, maar spreek alleenlijk een woord.” (Matth. 8 : 8). Zij vergat des hovelings zoon te Kapernaüm: „Heere, kom af, eer mijn zoon sterft.” „Ga heen, uw zoon leeft.” (Joh. 4 : 46). Haar smart en angst verhinderden haar om kalm te denken aan de werken en macht van Jezus.

3. Haar ongeloof: „Maar ook nu weet ik.” (vs. 22). Hierin was geloof, en toch ook ongeloof. Zij geloofde iets omtrent Jezus, maar niet ten volle. Zij geloofde in Hem als een Voorspraak en Middelaar, maar niet, dat alles in Zijn hand gegeven was, dat Hij Heere over alles is, het hoofd van de gehele gemeente. Haar smart en verwarring en het duistere verborgen voor haar vele dingen.

4. Nochtans gaat zij tot Jezus. Hoewel teleurgesteld, was zij niet beledigd; zij ontwijkt Hem niet. Bij Hem stort zij al haar leed, haar duistere verwachting en haar klacht uit. Ziedaar het beeld van de zwakgelovige, veel van natuur, weinig door genade, vele twijfelingen omtrent Christus' liefde en macht, en toch met uw klachten alleen tot Hem gaan. Het was niet aan de Joden dat Martha aan haar smart lucht gaf, niet aan de discipelen, maar aan Christus zelf.

- Leert hieruit, dat de tijd van de smart ook de tijd van de beproeving is. De smart is als de smeltoven, zij ontdekt het schuim evenzeer als het goud. Ware alles de gewone gang gegaan te Bethanië, Martha en Maria zouden nooit haar zonde en zwakheid gekend hebben: maar nu vertoonde zich het schuim in de smeltoven.
- Leert hieruit te waken tegen ongeloof. Neemt u in acht voor aanmatiging, door zelf een bijbelbelofte te maken, en op een woord te steunen, dat God nimmer gesproken heeft. Neemt u in acht, dat ge uw weg niet aan Christus voorschrijft, en Hem in Zijn wegen beperkt. Neemt u in acht voor het ongeloof, dat slechts een gedeelte van Gods getuigenis aanneemt. „O onverstandigen en tragen van harte, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben.” Hoe u ook in het duister zijn moogt, vergeet nooit uw klacht tot Jezus zelf te brengen.

III. *Jezus openbaart Zichzelf.* (vs. 23, 26). Geen trek in het gelaat van Christus veranderde bij de hartstochtelijke uitroep van Martha. Hij was niet ontevreden, en wendde zich niet af, maar sprak vrijer uit dan ooit te voren. „Uw broeder zal weder opstaan.” Hij vertroost haar met deze verzekering; daarna doet Hij haar inzien, dat de bron daarvan geheel in Hemzelf ligt. Twee dingen legt Hij aan de dag.

1. Ik ben de Opstanding: „Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Christus openbaart zich hier als het hoofd van alle doden in het geloof.

1ste. Hij toont wat Hij is: Ik ben de Maker en de Bron van alle opstanding. De fontein van de opstanding is in Mijn hand. Het is Mijn stem, die het slapend stof van alle heiligen zal opwekken. Het is Mijn hand, die hun as zal verzamelen, en het vormen zal, overeenkomstig Mijn eigen verheerlijkt lichaam. Dit alles behoort Mij. Op Mijn

bevel werd Henoch opgenomen. Ik voerde Elia weg van de aarde. Ik zal ook de myriaden van gelovigen, die slapen, opwekken. Geloof u dat? Geloof gij, dat Hij, die zo dikwijls onder uw dak, onder uw vijgenboom, aan uw tafel gezeten heeft, dat Hij de opstanding is?

2e. Hij toont de zekerheid, dat alle doden in het geloof leven zullen: „Een iegelijk, die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Indien Ik de Opstanding ben, dan voorwaar zal Ik ieder opwekken voor wie Ik gestorven ben. Ik zal geen uit hen verliezen.

Hier vindt u vertroosting, die, als Martha, over gelovige doden weent. Uw broeder zal weer opstaan. Jezus, die voor hen gestorven is, is de opstanding. Aan Jezus is toevertrouwd het grote werk om hun verspreide as te vergaderen en op te wekken. „Zij zullen, zegt de Heere van de heirscharen, te dien dage, die Ik maken zal, Mij een eigendom zijn.” O, welk een onbeschrijfelijke vreugde zal het zijn, door Jezus uit het graf gewekt te worden! Was het de stem van een engel, wellicht bleven wij liever rusten. Maar als de stem des Beminden roept, met hoeveel vreugde zullen wij dan opstaan!

Maar, welk een onbeschrijfelijke schrik voor u, die zonder Christus bent, als de stem van Jezus de langdurige stilte van het graf verbreekt!

2. Ik ben het Leven: Die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.” Christus openbaart Zich hier als het hoofd van alle ware gelovigen.

1ste. Hij vestigt hun blik op Zich zelf: „Ik ben het Leven.” Zo wordt de Heere Jezus dikwijls genoemd: „In Hetzelve was het leven, en het leven was het licht der mensen.” (Joh. 1 : 4). „Want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen ulieden dat eeuwige leven, hetwelk bij de Vader was, en ons is geopenbaard.” „Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.” (Col. 3 . 4). Daarom zegt Jezus ook: „En gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven mag hebben.” In Mijn hand is de fontein van alle leven, het natuurlijke, geestelijke en eeuwige leven. Alles, dat leeft, ontleent het leven aan Mij. Alle levende ziel, elke druppel levend water vloeit uit Mijn hand. Ik begin, Ik onderhoud, Ik geef het eeuwige leven.

2e. Hij toont het gelukkig gevolg voor alle gelovigen: „Zij zullen niet sterven in van de eeuwigheid.” Hun leven wordt niet afgebroken door de dood des lichaams. De dood heeft geen macht om de levensvonk in de ziel des gelovigen te blussen. Indien Ik het leven ben, zal Ik de Mijnen bewaren, zelfs in de vallei van de schaduw des doods. Zij zullen nooit sterven. Geloof gij dat?

Hier is vertroosting voor u, die, als Martha, beeft op het zien van de dood. Ach, vreselijk is het aan te zien als hij komt, de schrik van de koningen, de koning van de verschrikkingen. Er is iets vreselijks in die strakke trekken, de gesloten lippen, het glazen oog, de koude hand, die onze handdruk niet meer beantwoordt, maar een huivering doet gaan door al onze leden. U zegt, wij moeten allen also sterven? Waar nu de blijde boodschap? Antwoord: Jezus is het leven, de bronader van eeuwig leven voor al de Zijnen. Geloof het, en u zult het graf overwinnen.

IV. De belijdenis van Martha.

1. Toen haar geloof sprak. Als de zuidenwind zachtjes over een bed met specerijen blaast, stijgen de welriekende geuren omhoog. Zo ook toen Jezus' adem ging over het hart van deze gelovige vrouw, zeggende: „Ik ben de Opstanding en het Leven,” vloeide

van haar lippen de liefelijke belijdenis: „Ja Heere, ik geloof.” Hier zien wij hoe geloof en liefde in het hart ontspruiten. Sommigen zoeken naar het geloof, evenals u naar een wel graaft; u slaat de blik inwendig op uzelf en onderzoekt de diepten van uw eigen bedorven hart of het geloof daar mocht zijn; u onderzoekt uw aandoeningen onder predicatiën en bij de Sacramenten, om te zien of daar het geloof is. En u vindt niets dan zonde en teleurstelling.

2. Laat Martha u ten voorbeeld zijn. Zij sloeg de vrije blik op tot Jezus; zij zag Zijn met stof bedekte voeten en Zijn bestoven kleed, en Zijn oog, waaruit meer dan menselijke tederheid sprak. Zij hoorde de woorden: „Ik ben de opstanding en het leven,” en niettegenstaande al hetgeen zij zag en gevoelde, kon zij niet anders dan geloven. Dat Jezus Zich openbaarde in Zijn liefde en macht als het hoofd van de gestorven gelovigen en het hoofd van de levende gelovigen, gaf nieuw leven aan haar versmachtende ziel, en zij riep uit: „Ja Heere, ik geloof.” Het geloof komt op het horen van de stem van Jezus.

3. Wat deed haar geloof dus spreken? De Persoon van Jezus. Het is waarschijnlijk, dat Martha niet de gehele zin vatte, die er in de woorden van de Heere Jezus lag. Zij begreep er iets van, maar veel ontging haar. Doch haar geloof klemde zich aan dit ene vast, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God. Zo ook gij, mijn broeders, als heerlijke beloften gegeven worden, waarvan u de gehele zin niet kunt bevatten; grijpt Jezus aan, en u hebt alles: „want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem, ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons.” Veel kunt u niet verstaan, want het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Maar grijpt Christus met beide armen aan, en zegt: „Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld komen zou.”